

HOT. 2P/20.02.2008

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 9 JUDECĂTORI

DECIZIA nr. 10

Dosar nr. 4075/1/2008
(Nr. vechi 3/2008)

Ședința publică de la 26 aprilie 2010

PREȘEDINTE: Georgeta Barbălată - judecător
Ana Hermina Iancu - judecător
Ana Maria Dascălu - judecător
Geanina Cristina Arghir - judecător
Alixandri Vasile - judecător
Iuliana Rîciu - judecător
Maura Olaru - judecător
Viorica Trestianu - judecător
Elena Floarea - judecător

Magistrat asistent: Niculina Vrâncuț

S-a luat în examinare recursul declarat de M. V., procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel C., împotriva Hotărârii nr. 2/P din 20 februarie 2008 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori.

La apelul nominal s-au prezentat recurenta M. V. și intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, prin consilierul juridic M. M.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

După prezentarea referatului cauzei, constatând că recursul este în stare de judecată, Înalta Curte l-a pus în dezbaterea părților.

Recurenta a solicitat admiterea recursului astfel cum a fost formulat, detaliind motivele expuse în scris.

A arătat că ocupă funcția de procuror din anul 1995 și, prin concurs, a promovat la data de 1 ianuarie 2001 la Secția judiciară a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel C. unde a activat până la data de 16 februarie

2006, când în mod nejustificat, a fost înlocuită cu un procuror delegat de la Parchetul de pe lângă Tribunalul D.

Consideră că, Ordinul nr. 1 din 16 februarie 2006 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel C., prin care s-a luat această măsură, este nul, întrucât nu a fost emis în formă scrisă și nu i-a fost comunicat și că, în mod greșit, prin hotărârea atacată, s-a respins excepția nulității absolute a actului de sesizare pentru nerespectarea condiției de formă a ordinului superiorului.

Dispoziția privind schimbarea sectorului de activitate a fost dată verbal, în ziua de 16 februarie 2006, iar ordinul scris nr. 1/2006, depus la dosar, este un fals deoarece, deși datat 16 februarie 2006, este înregistrat în Registrul de evidență a ordinelor și dispozițiilor organelor de conducere la 10 ianuarie 2006.

Oricum, acest ordin nu i-a fost comunicat, înmânarea fișei noului post nesuplinind această obligație.

Appreciază recurenta că dispoziția de schimbare a sectorului de activitate, fiind un act administrativ, trebuia să îmbrace forma scrisă și să fie comunicat, condiții de validitate, în lipsa cărora, ordinul este inexistent.

A mai susținut recurenta că hotărârea atacată este nelegală deoarece, în mod greșit, s-a reținut în cauză întrunirea elementelor constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. g din Legea nr. 303/2004.

În ceea ce o privește, nu poate fi vorba despre un refuz nejustificat și nici nu privește o îndatorire de serviciu.

Arată că a fost într-adevăr un refuz, însă justificat, de a da curs unei dispoziții verbale, neconformă cu legea, motivată subiectiv și nu a avut în vedere o îndatorire de serviciu, refuzul de a soluționa lucrările cu specific de urmărire penală fiind consecința firească a refuzului de a executa o dispoziție emisă cu încălcarea art. 3, art. 64 alin. (1) și art. 95 alin. (2) din Legea nr. 304/2004.

La solicitarea Curții, recurenta a precizat că instanța nu trebuie să se pronunțe asupra oportunității măsurii în discuție, ci asupra inexistenței actului administrativ, absența actului făcând imposibilă sesizarea instanței de contencios administrativ cu privire la o dispoziție verbală.

Că, schimbarea sectorului de activitate nu se putea face decât prin ordin scris, iar în ceea ce privește dispozițiile verbale ale șefilor ierarhici, a menționat că, în realitate, acestea sunt executate chiar și atunci când nu ar trebui, existând interesul în menținerea funcțiilor deținute.

Referitor la motivul suplimentar de recurs, privitor la prescripția dreptului de exercitare a acțiunii disciplinare, recurenta a susținut că îl susține astfel cum a fost invocat, lăsând la aprecierea instanței modul de soluționare a acestuia.

Având cuvântul, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, prin consilier juridic, a solicitat respingerea recursului ca nefondat, cu referire la considerentele expuse în întâmpinarea formulată.

A susținut că, exercitarea acțiunii disciplinare la 16 iunie 2006, s-a făcut în cadrul termenului legal, având în vedere că faptele în discuție s-au petrecut în intervalul 13 martie - 1 decembrie 2006.

În esență, apreciază că hotărârea atacată este legală și temeinică, având în vedere că, prin tot probatoriul administrat, s-a dovedit că faptele imputate recurenteii întrunesc elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 alin. (1) lit. g din Legea nr. 303/2004, republicată.

Înalta Curte a reținut recursul spre soluționare, pe fond.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față,

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea disciplinară înregistrată la data de 16 iunie 2006, Comisia de disciplină pentru procurori a solicitat Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004, republicată, procurorului M. V., de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel C., pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. g din aceeași lege, constând în refuzul, în mod repetat și nejustificat, de a soluționa lucrările repartizate de procurorii ierarhici și de a participa la ședințele de lucru operative.

În motivarea acțiunii s-a arătat că, în ședința Colegiului de conducere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel C., ședință ce a avut loc la 15 februarie 2006, s-a hotărât, cu unanimitate de voturi, că este necesară repartizarea unui procuror la secția de urmărire penală, întrucât în acest sector și-au desfășurat activitatea, în anul precedent, doar 2 procurori, comparativ cu secția judiciară, unde au funcționat 6 procurori.

În aceste condiții, începând cu data de 17 februarie 2006, procurorul M. V. a fost desemnat să-și desfășoare activitatea în cadrul Secției de urmărire penală.

La data de 13 martie 2006, procurorul șef de secție i-a repartizat acesteia mai multe lucrări, pe care a refuzat să le primească, făcând următoarea mențiune în condica de lucrări: „Refuz primirea lucrărilor întrucât consider repartizarea mea la secția de urmărire penală o măsură abuzivă, motiv pentru care înțeleg să nu-i dau curs”.

Ulterior, la data de 17 martie 2006, procurorul șef secție V. A. -P. i-a repartizat spre soluționare alte 3 dosare penale.

În mod similar, procurorul Mirea Valerica a refuzat primirea acestora, făcând următoarea mențiune în condica de lucrări: „Refuz primirea pentru motivele menționate anterior”.

Procurorul M. V. a refuzat, de asemenea, să primească fișa postului.

Acțiunea a format obiectul dosarului nr. 26/P/2006 al Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii.

Prin încheierea din 28 septembrie 2006, Secția pentru procurori a dispus conexarea dosarului nr. 68/CDP/2006 la dosarul nr. 26/CDP/2006, având în vedere legătura de cauzalitate existentă între cele două cauze, în sensul că ambele privesc pe doamna M. V.

Pârâta a invocat excepția „nulității absolute a Ordinului superiorului din data de 15 februarie 2006, emis de procurorul general al parchetului de pe lângă Curtea de Apel C. ”, excepție care a fost unită cu fondul.

Prin încheierea din 15 februarie 2007, Secția pentru procurori a dispus conexarea dosarelor nr. 87/P/2006 și 96 bis/P/2006 la dosarul nr. 26/P/2006, având în vedere legătura de cauzalitate existentă între cele două cauze, în sensul că ambele privesc același procuror.

La termenul din 7 martie 2007, pârâta M. V. a invocat în fața Secției pentru procurori „excepția de neconstituționalitate a art. 45 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii” iar prin încheierea din 14 martie 2007 Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât sesizarea Curții Constituționale cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată și a suspendat judecarea cauzei pe perioada soluționării excepției.

Prin Decizia nr. 514 din 29 mai 2007, Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a art. 45 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, întrucât a fost ridicată în fața unei „instanțe extrajudiciare”.

Prin încheierea din 17 octombrie 2007, Secția pentru procurori a dispus disjungerea dosarului nr. 26/P/2006 de dosarele nr. 68/P/2006, nr. 87/P/2006 și nr. 96 bis/P/2006, datorită imposibilității constituirii cvorumului legal.

Prin hotărârea nr. 2/P din 20 februarie 2008, Secția pentru procurori a respins excepția nulității Ordinului nr. 1 din 16 februarie 2006 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel C. invocată de procurorul menționat, a admis acțiunea disciplinară, și în baza art. 100 lit. a din Legea nr. 303/2004, republicată, a aplicat magistratului sancțiunea „avertisment” pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 alin. (1) lit. g din același act normativ.

Cu privire la excepția nulității, s-a reținut că soluția se impune, având în vedere că cenzurarea aspectelor de nelegalitate a unui ordin emis de un procuror general, care aparține sferei actelor administrative, excede atribuțiilor Secției expres și limitativ prevăzute de art. 44 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, fiind de competența instanțelor de contencios administrativ.

Pe fondul cauzei, prin considerentele hotărârii, s-a reținut, pe baza materialului probator administrat în timpul efectuării cercetării prealabile, precum și ulterior, de către Secție în mod nemijlocit, că a fost demonstrat refuzul procurorului în cauză de a primi lucrările ce i-au fost repartizate spre soluționare și, implicit, de a le soluționa, neputând fi vorba despre un refuz justificat, în condițiile în care, potrivit Legii nr. 304/2004, dispozițiile procurorului ierarhic superior, date în scris și în conformitate cu legea, sunt obligatorii pentru procurorii din subordine, conducătorului fiecărui parchet revenindu-i sarcina de a repartiza procurorii pe secții, servicii și birouri.

Instanța de disciplină a apreciat că nu este suficient a se contesta un ordin al superiorului, doar printr-un protest, manifestat prin neaducerea la îndeplinire a sarcinilor repartizate în acest mod, pentru ca acesta să fie considerat nelegal, în condițiile în care procurorul avea la dispoziție mijloace legale de contestare în contencios administrativ a respectivului act și nu le-a exercitat.

Au fost înlăturate susținerile magistratului în sensul că nu i-a fost comunicat ordinul nr. 1/2006, cu motivarea că noile atribuții i-au fost aduse la

cunoștință prin comunicarea fișei postului, pe care acesta a refuzat să le semneze, neavând relevanță că, ulterior, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a stabilit că trasarea atribuțiilor prin întocmirea fișei postului este o chestiune incompatibilă cu statutul de magistrat.

Instanța disciplinară a considerat că sunt întrunite, sub aspect obiectiv și sub aspect subiectiv, elementele constitutive ale abaterii disciplinare reținute în sarcina procurorului în cauză de către Comisia de disciplină pentru procurori în acțiunea disciplinară.

La individualizarea sancțiunii, Secția a reținut că pârâta procuror a recunoscut că nu a adus la îndeplinire sarcinile de serviciu ce i-au fost repartizate, faptul că, în prezent, aceasta a înțeles să își îndeplinească îndatoririle de serviciu, precum și împrejurarea că nu a mai fost sancționată disciplinar.

Împotriva hotărârii instanței de disciplină, procurorul M. V. a declarat recurs.

În motivarea recursului, magistratul a susținut, în esență, nelegalitatea hotărârii atacate, din perspectiva greșitei respingeri a excepției nulității ordinului nr. 1 din 16 februarie 2006 al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Craiova și a greșitei încadrări a faptei în dispozițiile art. 99 lit. g din Legea nr. 303/2004.

1) *Recurenta a susținut că ordinul a cărui nerespectare i se impută este lovit de nulitate pentru că nu a fost dat în formă scrisă și nu i-a fost comunicat.*

Dispoziția schimbării sectorului de activitate a fost dată verbal, contrar prevederilor art. 64 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, în cadrul ședinței de analiză cu procurorii din 16 februarie 2006.

Consideră că Ordinul nr. 1/2006 depus la dosar, este un fals, deoarece deși datat 16 februarie 2006, a fost înregistrat în Registrul de evidență a ordinelor și dispozițiilor organelor de conducere la 10 ianuarie 2006.

Oricum, acest ordin nu i-a fost comunicat, faptul că i-a fost comunicată fișa corespunzătoare noului post neputând fi considerată o comunicare a respectivului act.

Referitor la dispoziția verbală a procurorului general al parchetului de pe lângă Curtea de Apel Craiova, arată că a sesizat Consiliul Superior al Magistraturii, care, fără a face verificări, i-a comunicat că cele semnalate nu reprezintă o exercitare abuzivă a atribuțiilor de serviciu.

2) Apreciază recurenta că hotărârea este nelegală și pentru că s-a reținut greșit în speță că, ar fi întrunite elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. g din Legea nr. 303/2004.

Deși recunoaște că, în cauză există refuz, consideră că acesta nu este nejustificat și nu privește atribuțiile de serviciu.

În opinia sa, refuzul este justificat, deoarece privea o dispoziție verbală care încălca prevederile legale, ce impuneau ca această măsură să fie exprimată în formă scrisă.

Chiar în ipoteza în care ordinul în formă scrisă ar fi existat, apreciază că actul menționat este abuziv, pentru că schimbarea sectorului de activitate nu a fost determinată de necesitatea organizării judicioase a activității Secției de urmărire penală, ci s-a făcut din motive subiective, de către un procuror delegat.

Precizează recurenta că refuzul manifestat în perioada 13 martie 2006 – 12 mai 2006 nu privește o „îndatorire de serviciu”, ci este consecința firească a refuzului de a executa o dispoziție pe care o considera nelegală.

Consideră că măsura înlocuirii s-a luat cu încălcarea prevederilor art. 3, art. 64 alin. (1) și art. 95 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 și a avut ca efect inclusiv diminuarea salariului.

Printr-un memoriu separat, depus ulterior la dosar, recurenta și-a completat motivele de recurs invocând, ca alt aspect de nelegalitate a hotărârii atacate, aplicarea sancțiunii disciplinare după expirarea termenului de prescripție prevăzut de art. 268 alin. (1) din Codul muncii, lege generală cu care se completează prevederile speciale ale Legii nr. 317/2004.

Pe parcursul desfășurării procedurilor judiciare în fața instanței de control judiciar, recurenta a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, excepție care a fost respinsă, ca inadmisibilă, prin decizia nr. 261 din 24 februarie 2009 a Curții Constituționale.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea recursului ca nefondat, hotărârea atacată fiind legală și temeinică.

Răspunzând punctual criticilor formulate, intimatul a arătat, în esență, că, în raport cu prevederile art. 44 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, în mod legal au fost respinse excepția nulității Ordinului nr. 1/2006, precum și excepția nulității absolute a actului de sesizare a Secției pentru nerespectarea condiției de formă a acestui ordin.

Că, probele administrate au demonstrat refuzul nejustificat al recurenteii de a îndeplini o îndatorire de serviciu, ceea ce întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare reținute în sarcina sa.

Referitor la motivul de nelegalitate invocat în completare, în concluziile orale, susținute prin reprezentant, intimatul a solicitat să fie respins, arătând că, în raport cu perioada în care s-au comis faptele, respectiv martie – decembrie 2006, exercitarea acțiunii disciplinare la data de 16 iunie 2006 s-a făcut în termenul legal.

Examinând hotărârea atacată prin prisma criticilor formulate de recurentă, a apărărilor cuprinse în întâmpinare, cât și sub toate aspectele, conform art. 304¹ din Codul de procedură civilă, Înalta Curte constată că este legală, așa încât va fi menținută.

Din analiza gramaticală, logică și teleologică a prevederilor art. 46 și 47 din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, rezultă că legiuitorul a înțeles să stabilească anumite termene și a precizat natura acestora numai în ceea ce privește cercetarea disciplinară și exercitarea acțiunii disciplinare și nicidecum în ceea ce privește aplicarea sancțiunii de către Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, respective termene înăuntrul cărora să se soluționeze acțiunea disciplinară, aceasta supunându-se, desigur, regulilor generale de procedură guvernate de principiul soluționării cu celeritate a cauzelor.

În absența unor norme imperative în acest sens, nu poate fi însușită teza recurenteii, potrivit căreia ar fi incidente prevederile din Codul muncii, indicate de aceasta și care au în vedere materia cercetării prealabile în cazul răspunderii disciplinare comune, ceea ce nu este cazul în speță, dată fiind și specificitatea procedurii judiciare desfășurate în fața Secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, ca instanțe de disciplină.

Rezultatul cercetării prealabile și probele administrate în cauză au relevat că acțiunea disciplinară exercitată împotriva recurenteii a avut ca fundament refuzul nejustificat de a primi lucrările ce i-au fost repartizate spre soluționare și, implicit, de a le soluționa.

Sub un prim aspect, este de observat că, din considerentele hotărârii atacate, rezultă că Secția pentru procurori, ca instanță disciplinară, a făcut o apreciere completă a materialului probator administrat nemijlocit și a celui rezultat în faza cercetării prealabile.

Mai mult, pentru verificarea modului în care a fost evaluat materialul probator în dosarul cauzei se reține că, în faza judecării acțiunii disciplinare, a fost ascultat magistratul și au fost audiați martorii D: E. B. A. V. A. N. V. N. C. N. C. C. M. și C. G.

Ca urmare, examinându-se în ansamblu întregul material probator având legătură cu cauza, în cadrul controlului judiciar exercitat pe calea de atac a recursului, se constată că instanța disciplinară a dat o apreciere completă și corectă elementelor probatorii rezultate din actele dosarului.

În această privință, este de necontestat că recurenta nu neagă faptul că a fost vorba despre un refuz de a primi și a rezolva anumite lucrări repartizate după schimbarea sectorului de activitate.

În ceea ce privește modul în care Secția a dat dezlegare chestiunilor de drept indicate de recurentă, se constată următoarele.

1) Având în vedere că, într-adevăr, cenzurarea aspectelor de nelegalitate ale unui act administrativ de natura ordinului emis de un procuror general, în discuție, excede atribuțiilor și competențelor stabilite în sarcina Consiliului Superior al Magistraturii prin dispozițiile art. 44 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, în mod corect instanța disciplinară nu a reținut și nu a analizat criticile procurorului M. V. privind excepția nulității absolute a ordinului în cauză.

În ceea ce privește aceleași critici, invocate în recurs, se constată că, pe de o parte, susținerile privind inexistența respectivului ordin sunt contrazise de însăși prezența actului la dosarul cauzei –aspect confirmat de altfel de recurentă, iar, pe de altă parte, susținerea referitoare la caracterul fals al ordinului nu este dovedită prin nici un mijloc legal de probă în acest sens.

Recurenta nu se poate prevala de necomunicarea, strict formală a ordinului în cauză și nu poate susține că nu a avut cunoștință de existența și cuprinsul lui, devreme ce, după cum ea însăși recunoaște, a fost încunoștiințată de măsura respectivă prin dispoziție verbală în ședință și i s-au comunicat atribuțiile corespunzătoare postului de la noul sector de activitate, neavând relevanță, din această perspectivă, împrejurarea că a refuzat să semneze.

Nu numai că recurenta avea cunoștință de existența și conținutul respectivului act, dar, pentru emiterea ordinului în discuție, recurenta a depus la Consiliul Superior al Magistraturii memoriul nr. 20/CDP/2006 din 16 mai 2006 (fila 65 dosar recurs) și memoriul din 17 februarie 2006 (filele 70 -72 dosar

recurs), prin care solicita sesizarea Comisiei de disciplină pentru procurori, în vederea exercitării acțiunii disciplinare împotriva procurorului general adjunct E. D., plângerea respectivă fiind soluționată prin rezoluția nr. 20/CDP/2006 din 11 aprilie 2006 (filele 73 -78 dosar recurs), în sensul clasării, reținându-se, urmare verificărilor, că luarea unor decizii legale pentru buna desfășurare a activității nu se poate considera o execuție abuzivă ori cu rea credință a atribuțiilor și că celelalte aspecte semnalate de petentă nu s-au confirmat.

Prin urmare, criticile formulate în privința nulității Ordinului nr. 1/2006 sunt nefondate.

2) Referitor la nelegalitatea încadrării faptelor în dispozițiile art. 99 alin. (1) lit. g din Legea nr. 303/2004, este de observat că împrejurările evocate de recurentă, relativ la cauzele ce au determinat refuzul său de a primi și rezolva lucrările repartizate nu au relevanța care li se atribuie prin criticile aduse, având în vedere că, dacă aprecia că ordinul în discuție este nelegal, recurenta putea ataca acest act în condițiile prevăzute de Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, la instanța competentă, singura abilitată să ia măsurile legale ce se impuneau în legătură cu actul menționat, în cadrul respectiv procurorul în cauză putând să uzeze de toate căile și mijloacele legale pe care le considera necesare în dovedirea celor susținute.

De aceea, Înalta Curte apreciază că recurenta ar fi avut la îndemână alte mijloace procedurale de a contesta legalitatea măsurii dispusă prin ordinul în cauză și ar fi putut acționa potrivit legii, în loc să protesteze prin refuzul de a primi orice fel de lucrare repartizată.

Or, calea aleasă de recurentă nu a fost conformă cu dispozițiile ce reglementează atât obligațiile profesionale ale procurorului, cât și statutul acestuia.

Este important de subliniat în acest context că, potrivit art. 64 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, republicată, dispozițiile procurorului ierarhic superior, date în scris și în conformitate cu legea, sunt obligatorii pentru procurorii din subordine, iar în conformitate cu art. 65 alin. (1) din legea menționată „procurorii din fiecare parchet sunt subordonați parchetului respectiv”.

Consecința imediată și directă a încălcării obligațiilor profesionale și a raporturilor de serviciu, pe care recurenta încearcă să o minimalizeze, a fost atingerea adusă principiului controlului ierarhic, care reglementează activitatea desfășurată de procurori.

Din această perspectivă, Înalta Curte constată că, în cauză, a fost reliefată existența faptei, a conduitei ilicite și a legăturii de cauzalitate între fapta ilicită și rezultatul produs, așa încât, apărările recurente, grefate pe nulitatea absolută sau nelegalitatea ordinului procurorului general al parchetului unde funcționează, nu pot fi primite.

În consecință, pentru considerentele expuse și în temeiul prevederilor art. 47 alin. (4) din Legea nr. 317/2004, republicată, coroborate cu cele ale art. 312 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă, recursul se va respinge, ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge recursul declarat de M. V., procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel C., împotriva Hotărârii nr. 2/P din 20 februarie 2008 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 26 aprilie 2010.

PREȘEDINTE

Judecător: **Georgeta Barbălată**

JUDECĂTORI:

Ana Hermina Iancu

Ana Maria Dascălu

Geanina ~~Cristina~~ Arohir

Alixandri Vasile

Iuliana Riciu

Maura Olaru

Viorica Trestianu

Elena Floarea

MAGISTRAT ASISTENT
Niculina Vrâncuț

Red.N.V. / Calc G.V.